

Mehmet Erkan

HERKES SAKLAR YARASINI

DESTEK YAYINLARI: 1679

EDEBİYAT: 372

MEHMET ERKAN / HERKES SAKLAR YARASINI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal

Destek Yayınları: Kasım 2022

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-792-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Mehmet Erkan

HERKES SAKLAR YARASINI

*Bu neyin hazanı seni aldı benden,
bir daha hiç gelmeyecek bahar gittiğin yerden...*

Fatih Harbiye

Onu ilk gördüğümde kalabalık sayılabilecek bir toplantıdaydık. Masanın başında, ayakta, ellerini hızla hareket ettirerek bir şeyler anlatıyordu. Duvara yansıyan slaytta yukarı doğru fırlayan oklar göze çarpıyor, kulaklarıma sıklıkla şu kelimeler geliyordu: Çalışan bağlılığı, mutluluk, harika işyeri, eğlence, anlam...

Tabii ki yalanını sevsinler diyemedim, susup dinledim. O anlattıklarına inanıyor gibiydi. Masanın etrafındakiler de öyle. Herkes gibiydi ama. On iki kişiydik ve her birimiz otuz küsur yıllık hayatlarımızda en az beş kişiyle sevişsek, yetmiş iki kişilik koca bir aile ederdik. Bağlılık mı demişti biri? İnsanın insana bağlanamadığı dünyada soğuk buzdolaplarını andıran şirketlere bağlanmak mı?

Bir 19. yüzyıl romanında olmadığımızın farkındaydım. Dokuzuncu dereceden devlet memurları değildik, buharlı tren nedir bilmiyorduk, dolayısı ile Anna Karenina gibi kendimizi aşk için raylara atacak halimiz de yoktu.

Önümüzde duran cep telefonlarımızla paylaşım yapma ve beğeni toplama yaşamlarıydı bizimki. Fakat o gün bir farklılık olduğunu anladım. Onda bir acayiplik vardı. İsminin önündeki direktör unvanına inat bir zavallılık, mutluluk demesine karşın hüznünlü bir gerilim vardı yüzünde.

Ben insan sarrafı değildim. Bu iddiada olanların ters köşe olduğuna da çok şahit oldum. Fakat hissediyordum. Bu adamda bir tuhafılık vardı. Ama ne?

Sunumunun sonunda teşekkür etti, yerine oturdu. O andan sonra sessizce önerileri, eleştirileri dinledi. İşte o büzülüş, uzaklarda takılıp kalan bakışlar... Bunlardı şüphemin nedenleri.

İnsan sarrafı değildim! Ama acı çeken bir insanı yüz metre-den fark edebilirdim. Nasıl mı?

Size hemen kendimi açık edecek kadar rahat birisi de değilim. Hatta bu zamana kadar bir kişiye bile kendimi açık ettiğimi söyleyemem. Kapalı bir toplumun, daha da kapalı kesiminin eseriyim ben. Bakmayın sabahları filtre kahvesiz gözümü açamam dediğime, anne babasının Rize Turist Çayı ile büyüüp, sonradan kahve müptelası olan müşkülpesentlerdenim ben.

Odasına kadar gözlerimle onu takip ettim. Bizler açık ofis fu-karaları iken onun camlı, şeffaf, kocaman odası vardı. Telefonda konuşurken kafası eğiliyor, omuzları büzülüyor, sıkıldığı, bunaldığı her halinden belli oluyordu. Eşyalarını toplaması çok uzun sürdü, arabanın anahtarını, kartlarını alıp almadığını birkaç kez kontrol etti. Tüm bu hareketleri de onunla ilgili kanaatlerimi perçinledi. İflah olmaz bir tip, zavallı bir ruhtu karşımdaki.

Bir iki kişiye zoraki gülümseyip kendini binanın dışına attı. Otoparka gitmiyordu. Caddenin kalabalığına, akarsuya atlayan antilop gibi daldı. Acelesi vardı. Böylelerinin hep acelesi vardır ama bir yere gitmezler. Onu hissettirmeden usulca arkadan takip ettim. Dikkatli olmalıydım, yakalanabilirdim. Tenha bir sokağa saptı, oradan bir başkasına, sonra bir diğerine. En nihayetinde nereye geldik dersiniz?

Anacaddeden çok uzakta, çöp ve haşlanmış lahana kokan sokaklardan birindeydik. İstanbul'un birbirine yapışık, eski, salaş evlerinin mengene gibi sıkıldığı bir yerdeydik.

Cehennemin dibinde, siyah camlı bir sabahçı kahvesinin kapısında usulca gözden kayboldu. O kahveye girip girmemekte tereddüt ettim. Etraf tekin değildi. Ben kravatlı jilet gibi oğlan, gerçekten bir oğlana dönüşebilirdim. Onun odasından çıkarken kravatını atmasını, yolda kollarını kıvrmasını, daha hırpani bir hal almasını şimdi anlamıştım. Ne vardı o kapının ardında? Plaza ile sabahçı kahvesi arasındaki bu bağ neydi? Peyami Safa *Fatih Harbiye*'yi yazmıştı. Bizimki de plaza kahvehane olabilirdi. Allahım aklıma mukayyet olmalıydım. Bu yaşımda Selma ve Gölgesi'nin peşinden koşacakken nelerle uğraşıyordum.

Hava kararmaya başladığından çok düşünmeyip geri döndüm. Sokağın yukarısına çıkarken birkaç sokak serserisinin rahatsız edici bakışlarından nasibimi aldım. "Ben bir erkek olarak bu şehirde bu kadar güvensizsem, ya kadınlar?" diye kendime sormadan edemedim.

Oturduğum apartmanın önüne geldiğimde neyse ki kapıcı Mürsel ortalarda yoktu. Şimdi onu görmeye dayanamazdım. Koşarak merdivenleri çıkarken garip bir pişmanlık duygusu içindeydim. O kahvehaneye neden girmemiştim, neden onun beni tanımasından çekinmişim? O an asıl çekindiğim şeyin onun mahremine girmek olduğunu hissettim.

Evim her zaman derli toplu ve temizdir. Hayatımın şimdiki gibi en berbat günlerinde bile bu böyledir. Çok övünülecek, güzel bir şey gibi duruyor değil mi? Onlarca *Issız Adam*, *İncir Reçeli* benzeri film izledim. Hiçbirinde de sarhoş olup mısır gevreklerini

yere, sütü tezgâhın üstüne dökmedim. Akvaryumu yemyeşil bırakmadım. Hiç zilzurna sarhoş olmadım. Avrupai bir hayatın peşine Anadolu'yu heyulanın sırtında koşmak benimki. Balkonda turşu bidonları, kilerde kesme makarnalar...

Her şey yerli yerinde.

Peynirler buzlukta, fasulyeler kapının arkasındaki dolapta, yufkalar kolide...

Ama asıl olması gereken şey yerinde değil.

Ceyda üç haftadır Londra'da. Hayatımda ilk defa yirmi gündür onun sesini duymamışım. Acaba o bunun farkında mı? *George Orwell Paris ve Londra'da Beş Parasız!* Londra denince ilk aklıma gelen saçma bir şekilde bu kitap ismiydi. Keşke öyle kalsaydı. Ceyda ütopyasının peşine İngiltere'ye gitti. Hem de bir başkasıyla...

Akşamı oturarak sakın geçirmeyi düşünüyordum ki kapı çaldı, hatta kırıldı desem yeri.

“Neredesin oğlum sen, telefonuna da bakmıyorsun?”

Burçak teklifsiz içeri daldı. Unisex isimli arkadaşım hep böyledir. Ne yaşarsa dışında yaşar. Kendi evindeymiş gibi gayet rahat koltuğa geçti oturdu, televizyonu açtı.

“Yiyecek bir şeyler var mı?”

Böyle deyip NTV haberleri seyre koyuldu. Ekranda polis ordusu göze çarpıyordu. Kadıköy'de LGBT gösterisinde coplar havada uçuyor, bağırıp çağırانlar, yuhalayanlar, düdükler... Tüm bu hengâmenin üstüne güzel spikerin sesi yumuşak battaniye gibi örtülüyor.

“Gördün mü bak ibne arkadaşlarını gözaltına almışlar... Yiyecek bir şey var mı dedik?”

Yanına oturup haberin devamını seyrediyorum. İbneler neden benim arkadaşım oluyor? Burçak'ın neyi kastettiğini çok iyi biliyorum. Ama hiçbir şeyi savunacak gücüm yok o anda.

“Dışarıdan söyleriz.”

“Ceyda aradı bugün biliyor musun?”

Ruhsuz bir arkadaşınız varsa en hassas anınızda bıçaklanmaya hazır olmalısınız. Ceyda beni aramıyor en yakın arkadaşımı arıyordu. Bazen bir cümle etinizi bıçak gibi kesmeye yeter, iç organlarınıza doğru soğukluğun yürüdüğünü hissedersiniz.

Ama hayat bana şunu öğretti. Öküzle öküzün anlayacağı dil-den konuş:

“Lahmacun mu dürüm mü?”

Aslında Burçak'ın arkadaş çevresi çok geniş. Çarşıda pazarda, şirkette, okulda tanımadığı yok. Ama beni nedense ayrı tutuyor. Hayatta en sevmediğim şeyi, ilgiyi bana gösteriyor ve beni delirtiyor. Benden de ilgi beklemesi cabası. Hâlâ anlamadığım saçma bir bağ var aramızda.

Dürümünden kocaman ısırlıklar alırken hâlâ gözlerimin dolu dolu olduğunun farkında değil.

“İyi kızdı Ceyda, ibne ibne takılmasaydın evlenirdi o seninle!”

Televizyonda hâlâ NTV açık; düğünde kavga çıkmış, esnafın biri dükkânının önüne park etti diye adamın birini satırla kovalamış, hayvan herifin biri hamile eşini on altı yerinden bıçaklamış... “Acaba böyle bir dünyaya doğmak için ne suç işledik?” diye düşünürken dilimi ısırlıyorum. O geliyor aklıma. Canım abim! Bu dünyanın tüm saçmalıklarından uzakta, sakince ve bilgece her şeyi açıklıyor bana. Yanında uysal bir kedi gibi oluyorum. Tüm ruhum söylediklerini tasdik ediyor. Ama yine de bir eksilik

var. Ona ait olmamı, biat etmemi engelleyen bir şey. Acaba bunun sebebi toplam on altı yıl aldığım laik eğitim olabilir mi?

Bilmiyorum.

Soruların cevapları yok bende.

Burçak akşam bara gitmeyi teklif ediyor. Beni tanıştırmak istediği yeni arkadaşlar varmış. Anlıyorum ki yine kız peşinde koşuyor bu çocuk. Aklınca da beni teselli edecek. Programım var deyince mevzuu anlıyor.

“Yine onlarla mı buluşacaksın? Dindar mısın gey misin, ne olduğun belli değil senin de!”

Mutlaka bir şey olmam gerekiyor Burçak için. Örneğin bara gidiyorum bir şeyim, sohbete gidiyorum başka bir şeyim. Oysa ki hissettiğim bırakın bir şey olmak, hiçbir taraftan olmadığım. Mustafa Kutlu’nun bir hikâyesinin sonunda ayyaş adam ölünün başında Yasin okumaya başlıyor. Burçak beni yaftalarken bu hikâye geliyor aklıma. Hayat birbirinden ayrı kümeler değil, birleşik kümeler. Namaz kesişim bira, ölüm kapsar hepsini.

Bu akşam kendi Fatih’ime yolculuğa çıkacağım. Onun yanında ağlamak, ben çok mutsuzum demek istiyorum, cesaret edemiyorum. Bana kızmayacağından, beni yargılamayacağından eminim. Ama dedim ya kendimi açık edemeyenlerdenim.

Burçak ayakkabılarını giyerken ilk kez yüzüme acıyarak bakıyor. Belki de ilk kez dolan gözlerimi fark ediyor.

“Londra’ya mı gitti lan o şimdi ciddi ciddi!”

Ağır, seviyesiz eril söylemler tarzım olmasa da artık dayanamıyorum:

“Sokayım iki katlı kırmızı otobüsüne!”

Londra, Sherlock Holmes, çift katlı otobüs. Ortalama bir Türk'ün aklına gelen şeylerdi bu zamana kadar İngiltere denince aklıma gelen. Fakat şimdi tüm klişeler ve sıradanlıklar altüst olmuştu. Bir terk ediliş yetiyordu bilinçaltını mahvetmeye.

Fakat unutmalıydım, onu bana hatırlatacak şeylerden kaçmalıydım...

Londra, Birleşik Krallık'ın başkentidir. Büyük Britanya Adası'nın güneydoğusundaki Thames Nehri üzerinde duran şehir...

Google haritalarda Londra sokakları. O gitmeden çok önce internete yüklense de, 360 derece yolculukla caddelerde onu görme ümidi. Görsellerde kafeler, bir şeyler yiyip içen mutlu insanlar, bistrolarda kalabalık ve neşe, caddeye atılmış tahta masalardan birinde onunla o adamı görürüm korkusu...

Beni bilgisayar başına oturtan kim? Şeytan mı? Bu yoksa şu hep bahsettikleri vesvese denen şey mi? Dini bilgim aslında çok az. Sebebi Latin alfabesi mi? Televizyonda, "Bir gecede cahil kaldık!" diye cırlayan sakallı amca. Acaba bildiği ne var bu dünyada?

Bu kadar acı çekerken konu amca mı?

Bilgisayarı aniden kapatıyor, üstüne de göğsümle kapanıyorum. Sesli ağlamamalıyım, komşular duymamalı. Her yerde bir başkalarını düşünme hassasiyeti. Sıfır altı yaş arasında mühür vurulmuş, her şey bitmiş olmalı. Ne olursa olsun yarın o kahvehaneye gitmeliyim! Onunla konuşmalıyım. O da acı çekiyor. Biliyorum!

Cennette Kış

Akşam apartmandan çıkarken Mürsel'e yakalanmamaya dikkat ediyorum. Onu görmeye dayanamam, hele bu süreçte. Geniş omuzlarında şekillenen gömlek, kolunda parlayan sade ama şık saat... Bu kötülüğü ben yaptım kendime. Mürsel'e her baktığımda içimi başka bir his ve heyecan kaplıyor...

Arabada üç haftadır müzik açmıyorum. Normalde hiç dikkat etmediğim şarkı sözleri meğer ne acıymış! Hele bir tanesi var ki ona dayanamıyorum. Trafikte hep aceleciyim. Bir yere yetişmek zorunda olmasam bile yavaş gidemem. Bu telaşın sebebini çok sordum kendime... Hadi itiraf edeyim Ceyda çok sordu bana. Onunlayken kademe kademe yavaşladım. Anda kalmak denilen şeye çok yaklaştım sanırım. Ama şimdi tutunduğu yerden kurtulan demirden kanca gibiyim. Ben bu eski, paslı demirden aletler içinde en çok kancaya üzülüyorum. Ne olduğunu bilmediği başka bir yuvarlak demirle bir ömür geçirmek zorunda kalıyor. Üstelik dışarıdan bakanlar bunu onun isteği de sanabiliyorlar. Ceyda Londra'da mutsuz. Fakat şimdi bunun sırası değil.

Etrafımdaki bir grup laik insan değişimin hep içeriden ve bireysel olacağına inanıyor. Dışarıdan destek (danışmanlık, koçluk adına ne dersiniz deyin) alsalar da onun içeridekini keşfe yarayacağını düşünüyorlar. Bazıları ise, daha muhafazakârlar,